

dan spectel. Hjemmel, har at erhverve samme efter Lovens almindelige Forskrifter, saasnart han har opfyldt de Betingelser, som derfor ere foreskrevne enten i Almindelighed eller ved de for Overgangstiden særlig givne Bestemmelser. Da Udvalget saaledes finder, at selve Loven indeholder tilstrækkeligt Svar paa alle herhenhørende Spørgsmaal, skal det ikke foreslaae nogen Tilføining, men har dog ikke anseet det for overflødigt ved disse Bemærkninger at bidrage til Lovens rette Opfattelse.

§ 13 vil det være nødvendigt, at tvende Afsnit, som ved den af Folkethinget foretagne Omordning af Felttagelse ere blevne staaende her, udgaae, for at flyttes til § 96. Tillige skal Udvalget foreslaae, at det skal være den nærmeste Kjøbstad „i samme Provinds“, som skal afgive Maalestoffet for det omliggende Landdistrikt med Hensyn til Betalingen for Næringsbevist, da det ikke vilde være naturligt herfor at søge Reglen i en anden Provinds, hvor en Kjøbstad, skjøndt adskilt ved Havet, maatte være nærmere i lige Linie, end nogen By i samme Hovedafdeling af Riget. Det samme vil da finde Anvendelse paa den midlertidige Bestemmelse i § 96.

Det har været Gjenstand for udførlige Forhandlinger, om der ikke i § 14 er tillagt en Adskillelse ved Band en for stor Betydning, navnlig med Hensyn til Handelsrettens Udøvelse. Hvorvel der naturligvis altid er noget Vilkaarligt ved enhver saadan Grændsebestemmelse, har Udvalget dog ikke kunnet skjønde rettere, end at Havet, som forkorter de lange, men forlænger de smaa Afstande, lægger saa store Hindringer i veien for en let Samfærsel, (der til visse Aarstider endog reent kan være afbrudt), at der ikke er Grund til at fravige Udkastets Bestemmelser i saa Henseende.

§ 16, paa hvilken Udvalget sætter stor Pris, antages tilstrækkeligen klart at vise, at derefter Enhver er berettiget til at arbejde for Andre for Betaling, og ikke blot at udføre Arbejder efter Bestilling, men ogsaa at tilvirke Gjenstande til Salg, — vel ikke gennem aaben

Boutik, da den her omhandlede Ernæringsfrihed ikke kan henføres til den i § 23 nævnte Haandværks- og Fabrikdrift i dette Ordts legale Betydning, men paa enhver anden Maade, der ikke strider mod de almindelige Politiforskrifter — saasom om Markedsandel (§ 41), om Omløbet med Varer (§ 42) o. s. fr.

§ 20 foreslaaes det til den der omhandlede Handel med Bøger, Papir og Skrivematerialer at tilføie „Landfaart“, hvorfor de samme Grunde tale, men som ellers netop paa Grund af den specielle Dypregning muligens kunde ansees for derfra at være udelukkede.

I følge § 23 antager Udvalget, at enhver Kjøbstadhaandværker maa være berettiget til at holde saamange Udsalgssteder, som han vil, altsaa baade fra Værksted eller Værksteder (§ 21) eller Fabrik, og fra Bopæl og fra een eller flere Boutikker, ligesom Fabrikantene paa Landet kunne have Udsalg ikke blot i nærmeste Kjøbstad eller een Kjøbstad, men i saa mange Kjøbstæder, og i disse gennem saa mange Udsalgssteder, som de ville. Det ansees derfor unødvendigt, at søge dette yderligere tydeliggjort ved nogen Tilføining. Derimod vil det være nødvendigt at foretage en lille Forandring i Paragraphens Slutning, da denne udtrykkelige forbyder Fabrikanter at sælge deres Varer ved Auction i Kjøbstæderne, hvilket § 40 udtrykkeligen tillader dem. Retten er der nemlig ikke betinget af, at de „have Udsalgssted“, men af, at de have „Ret til at have Udsalgssted“, hvilken § 23 netop hjemler enhver Fabrikant. Ordene „og Fabrikanter“ ville altsaa her udgaae.

Da Udvalget anseer det for en Selsølg, at Bestemmelserne i § 41 ikke kunne være til Hindrer for, at Politimestrene i Kjøbstæderne ogsaa herefter, overeensstemmende med den hidtilværende Stik og Brug, kunne meddele enkelte i vedkommende By bosatte Personer, som forøvrigt ikke have Ret til Værkhuushold, Tilladelse til ved de sammesteds afholdte Markeder at sælge Spise- og Drikkevarer til Fortæring paa Stedet, hvilken Ret Udkastet ind-